

det rent Økonomiske. Naar der i saa Henseende er foreflaaet, at man skulde fravige Afstemningen ved 2den Behandling med Hensyn til det 2det Stykke i § 8, skal jeg dog henstille, om der virkelig i et formentlig Billighedshensyn er tilstrækkelig Grund dertil. Der er aabenbart i denne Henseende en stor Forskjel mellem Kjøbstæderne og Landet, thi hvorfor gaar det saa let i Kjøbstæderne? Fordi der ikke er noget Spørgsmaal om Reiser for Lægen; derfor er Forholdet naturligvis forskjelligt. Dernæst skal jeg bemærke, at det selvfølgelig fra et finantistelt Standpunkt ikke er tiltalende, at Udgifter saaledes overføres paa Statskassen; men der er tillige en anden Grund, som særlig har Betydning for vedkommende Minister — det vedkommer egentlig Finantsministeren — nemlig den, at det er en Centralisation af Smaaoudgifter, med hvis Opgjørelse, Gjennemsyn osv. der vil være forbundet uforholdsmæssig stor Vanskelighed. Der skal angaaende disse Spørgsmaal foretages Prøvelse, Revision, Anvisning osv., og der maa paa Finantsloven naturligvis opføres Penge dertil, men dette forekommer mig virkelig at være et reelt Onde, hvorimod jeg ikke kan se, at der er nogen virkelig Ulempe ved det nuværende Forhold. Man maa huske paa, at disse Sundhedslægeforhold i det Hele taget have udviklet sig meget forskjelligt efter de forskjellige stedlige Hensyn. Jeg vil blot fremhæve en Ulighed, for at bruge dette Udtryk, som jeg dog ikke lægger megen Vægt paa; men det har sin Betydning, at medens Staten maa betale og betaler Lønning til alle Distriktslæger udenfor Kjøbenhavn, er hele den tilsvarende Udgift for de 180,000 Indbyggere i Kjøbenhavn en kommunal Udgift. De ærede Forslagsstillere have ikke fundet denne Ulighed saa forfærdelig, at de derfor have fundet det nødvendigt at stille et Forslag, hvorefter Staten skulde betale samtlige Læger i Kjøbenhavn. Det vilde have mere paa sig, end hvad der her tales om; men vist er det, at disse mange smaa Summer vilde medføre betydelig praktisk Besværlighed.

Sager: Med Hensyn til det Punkt, som sidst blev berørt af den høitærede Minister, angaaende Udredelsen af Udgifter, saa skal

jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at en Hovedudgift bestaar i den Godtgjørelse, der ydes for at kjøre omkring og foretage Vaccination. Nu synes det virkelig noget beynnderligt, at en saadan Udgift, som i næsten alle andre Forhold hviler paa Amtet, i dette enkelte Tilfælde skal forandres til en Statsudgift. I Almindelighed erlægges Godtgjørelsen paa den Maade, at Distriktslægen indgaar Afkord med Amtet om, hvad han skal have i det Hele for de offentlige Kjørsler. Der skulde altsaa nu sluttes en Afkord med Staten med Hensyn til Vaccinationen, og en anden med Amtet om andre Kjørselsudgifter. Det Naturlige er derfor at lade dette Forhold vedblive, som det nu er ordnet, nemlig saaledes at disse Kjørsler vedblivende dækkes af Amtrepartitionsfonden.

Justitsministeren: Da jeg forrige Gang havde Ordet, glemte jeg at omtale det Forslag, jeg selv har stillet til Lovforslagets § 3. De Herrer, der vare tilstede ved Sagens første Behandling, eller som senere have læst Forhandlingerne derved, ville forstaa, hvorfor dette Forslag er stillet. Jeg anser just ikke Forslaget for nogen Nødvendighed; men da jeg gjerne benytter ethvert Bink, jeg kan faa, til paa en rimelig Maade at skærpe Lovbestemmelser i Overensstemmelse med deres Hensigt, har jeg stillet dette Forslag, navnlig i Anledning af en Ytring, der faldt ved Sagens første Behandling. Den gik ud paa, at de Udtryk, der findes i § 3, første og anden Linie: „de Børn, der i Medfør af Lov af 2den Mai 1855 § 1 skulle møde til Overhøring i Skoler“, imod nærværende Lovforslags Hensigt vilde kunne føre til, at nogle ganske enkelte Børn vilde blive fritagne for den omhandlede Forpligtelse, nemlig saadanne Børn, som kunne fritages for Overhøring i Henhold til Bestemmelsen i Skoleloven af 1814. Der blev sigtet til et ganske særligt Tilfælde, som naturligvis ikke dengang var mig nærværende; men jeg har senere fundet den Resolution, hvortil der vistnok var sigtet, og som ligefrem er en Anvendelse af Skoleloven af 1814. For at den almindelige Regel, som skal gjælde for alle andre Børn, ogsaa